

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

Velikonoce 2022

Pojem „náš letopočet“ vyjadřuje v našich postkomunistických zemích výraz počítání času bez odkazu na Krista a jeho narození. Pro Evropu schválil letopočet „Anno Domini“ Karel Veliký a jeho následovníci. Vycházeli z přesvědčení, že narození Krista je pro ně epochálním zvratem, že znamená víc než založení města, počátek vlády nebo olympiáda.

J. Exc. pan biskup Kročil měl při své návštěvě u nás obavy, že začneme počítat čas před korunou a po koruně, protože virová infekce znamenala jistý bod zvratu v našich životech.

Politici dnes mluví jako o přelomovém dnu o 24. únoru, kdy ruská vojska napadla Ukrajinu. Když začali západní pacifisti a zelení mluvit o dodávkách zbraní na Ukrajinu, když naši ortodoxní politici otočili o 180 stupňů, tak to znamená jistou epochální změnu.

Neslavíme jako křesťané právě o Velikonocích epochální zvrát? Můžeme o něm mluvit v současnosti, v čase beznaděje, humanitární katastrofy, v momentě, kdy se zdá, že se na obzoru nerýsuje žádná změna?

„Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není tady, byl vzkříšen!“ (Lk 24)

Může být větší obrat? Ženám, kterým byla vzata perspektiva jejich života Ježíšovou smrtí, bylo ohlášeno poselství naděje, pro apoštoly to byly ponejprv jenom řeči a desinformace.

Dokázat vzkříšení ženy nemohly, ani Petr při svém ohledání hrobu a rekonstrukci události. Poselství Velikonoc zůstává nadále otázkou víry. Bez víry však Velikonoc není.

„Co hledáte živého mezi mrtvými?“ Není tady, byl vzkříšen!“ Není v hrobu, je uprostřed života, je u lidí. Velikonoční evangelia jsou plna setkání se Zmrtvýchvstalým. Emmauští učedníci, Marie Magdalena, apoštol Tomáš. Uprostřed jejich zklamání jim dává Zmrtvýchvstalý podíl na svém novém životě.

Velikonoce nejsou epochální zvrát, který vše rázem změní o 180 stupňů. Jsou více nadějí na nový život, který začíná už tady. Potřebujeme být vnímaví pro tato znamení naděje.

Jako lidé dneška míváme problémy se stinnými stránkami života: s hříchem, nemocí a smrtí. Děláme, jako bychom do toho všeho nebyli zapleteni, jako by všechno bylo jenom v našich rukách, jako bychom byli věčně mladí a nesmrtelní.

V liturgických slavnostech jsme konfrontováni se svými hranicemi, pomíjivostí a smrtí. Naše víra nekáže o životním pojištění a zachování života, ale o životním nasazení a o darování se pro druhé. Přijetí smrti v různých formách – jako je být schopen ustoupit, pustit své pozice, opustit to, co mě spoutává – vede ke zničení smrti, přijetí smrti vede k větší intenzitě života.

Nasazení velikonočního Beránka, který „svou smrtí naši smrt přemohl a svým vzkříšením obnovil život“, nás vytrhává z rozkladu smrti a zasvěcuje životu.

Tam, kde prozařuje v našem životě světélko jeho naděje, tam se dotýká nebe a země, tam jsou již Velikonoce.